

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, dana 19. aprila 2022. godina
Br.ref.:RK 1980/22

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI148/21

Podnosilac

Fatos Dervishaj

**Ocena ustavnosti
presude Vrhovnog suda
Rev. br. 39/2021 od 3. juna 2021. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Gresa Caka-Nimani, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Fatos Dervishaj iz Prištine (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava ustavnost presude [Rev. br. 39/2021] Vrhovnog suda Kosova od 3. juna 2021. godine (u daljem tekstu: Vrhovni sud) u vezi sa rešenjem [Ca. br. 858/2016] Apelacionog suda od 31. oktobra 2016. godine i presudom [C. br. 428/2012] Osnovnog suda u Prištini od 5. novembra 2015. godine (u daljem tekstu: Osnovni sud).

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti gore navedene presude Vrhovnog suda, kojom podnosilac zahteva navodi povredu prava zagarantovana članovima 3. [Jednakost pred zakonom], 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], 32. [Pravo na pravno sredstvo], 49. [Pravo na rad i obavljanje profesije] i 54. [Sudska zaštita prava] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), kao i članom 6. [Pravo na pravično suđenje] i članom 45. [Obrazloženje presuda i odluka] Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na stavovima 1 i 7, člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] u vezi sa članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32 (Podnošenje podnesaka i odgovora) Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 18. avgusta 2021. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 18. avgusta 2021. godine, podnosilac zahteva je podneo Sudu dodatna dokumenta.
7. Dana 19. avgusta 2021. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Safeta Hoxhu za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Radomir Laban (predsedavajući), Remzie Istrefi Peci i Nexhmi Rexhepi, članovi.
8. Dana 7. septembra 2021. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva. Istog dana, kopija zahteva je dostavljena Vrhovnom sudu.
9. Dana 31. marta 2022. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno iznelo preporuku Sudu da proglasi zahtev neprihvatljivim.

Pregled činjenica

10. Podnosilac zahteva podnosi zahtev Sudu po treći put. Prethodno je podneo zahtev KI19/17 za koji je Sud rešenjem od 20. februara 2018. godine odlučio da isti proglasi neprihvatljivim. On je takođe podneo zahtev KI158/19, gde se iz

spisa predmeta primećuje da je podnosilac pokrenuo veliki broj postupaka pred raznim javnim organima, a koje je osporavao pred Sudom, gde što se tiče parničnog postupka (radnog spora) koji je povezan sa sadašnjim zahtevom, Sud nije ocenio ustavnost odluka redovnih sudova, jer podnosilac zahteva nije pokrenuo nijedan navod o povredi njegovih ustavnih prava u pogledu ovog postupka i takođe postupak još je bio u toku pred Apelacionim sudom, i ovim je Sud proglasio u celosti neprihvatljivim zahtev KI158/19 rešenjem o neprihvatljivosti od 24. jula 2020. godine. Samo pravne činjenice zahteva KI158/19 u vezi sa parničnim postupkom se odnose na ovaj zahtev.

11. Na osnovu spisa predmeta, podnosilac zahteva je 1. juna 2007. godine počeo da radi u kompaniji "Wurth Kosova" Sh.p.k (u daljem tekstu: Wurth Kosova).
12. Dana 29. decembra 2011, vlasnik Wurth Kosova je odlučio da (i) se smanji broj zaposlenih u preduzeću za 2/3; (ii) da se 20 aktivnih radnih mesta zaposlenih gase prema organizacionoj šemi iz priloga 1 odluke; (iii) da će se otpustiti 20 zaposlenih preduzeća iz ekonomskih razloga; i (iv) zabranjeno je zapošljavanje novih radnika najmanje narednih 6 meseci. Što se tiče ove odluke, zaposleni su obavešteni 18. januara 2012. godine.
13. Dana 25. januara 2012. godine, Wurth Kosova je odlukom br. 3506, odlučio da: (i) prekine ugovor sa zaposlenim Fatosom Dervishajem 10. aprila 2012. godine; i (ii) da bi se izbegli dodatni troškovi preduzeća, zaposleni se oslobađa od obaveze da dođe na posao sa trenutnim dejstvom. Ovom odlukom je odlučeno da se podnosiocu zahteva isplati plata do isteka ugovora o radu.
14. Dana 28. januara 2012. godine, podnosilac zahteva je uložio žalbu Wurth Kosova, gde je osporio odluku o njegovom udaljavanju sa posla.
15. Dana 15. februara 2012. godine, Wurth Kosova je rešenjem br. 3534 odlučio da: (i) odbije žalbu podnosioca zahteva; i (ii) da ostavi na snazi odluku o prekidu ugovora o radu zaposlenog od 25. januara 2012. godine, a ugovor se prekida 10. aprila 2012. godine.
16. Podnosilac zahteva je uložio žalbu Inspektoratu rada, tražeći od njih da provere zakonitost udaljavanja sa posla radnika kompanije Wurth Kosova.
17. Dana 5. marta 2012. godine, Inspektorat rada je nakon posete kompaniji Wurth Kosova izdao zvaničan izveštaj kojim je konstatovao da je poslodavac primenio zakonske odredbe u slučaju donošenja odluke o raskidu radnog odnosa. Što se tiče ovog izveštaja, obavešteni su poslodavac Wurth Kosova i zaposleni kojima je prekinut radni odnos.
18. Neodređenog datuma, podnosilac zahteva je podneo tužbu Opštinskom sudu u Prištini (u daljem tekstu: Opštinski sud) protiv Wurth Kosova i tražio od suda da poništi odluku o prekidu radnog odnosa i da se vrati na posao, kao i naknadu ličnih dohotka do donošenja odluke od strane Suda.
19. Dana 5. novembra 2015. godine, Osnovni sud u Prištini (u daljem tekstu: Osnovni sud) je, presudom [C. br. 428/12], odbio tužbu podnosioca zahteva, kao neosnovanu.

20. Dana 30. decembra 2015. godine, podnosilac zahteva je uložio žalbu Apelacionom sudu na presudu Osnovnog suda zbog povrede osnovnih odredaba pravila parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primene materijalnog prava.
21. Dana 31. oktobra 2016. godine, Apelacioni sud je, rešenjem [Ca. br. 858/2016] usvojio, kao osnovanu, žalbu podnosioca zahteva, dok je presudu C. br. 428/2012 Osnovnog suda ukinuo i predmet vratio istom sudu na presuđivanje i odlučivanje.
22. Dana 20. juna 2017. godine, Osnovni sud je, presudom [C. br. 189/17], odbio tužbeni zahtev podnosioca, kao neosnovan.
23. Dana 14. avgusta 2017. godine, podnosilac zahteva je uložio žalbu Apelacionom sudu protiv presude [C. br. 189/17] Osnovnog suda, zbog povrede odredaba parničnog postupka i nepotpunog pregleda činjeničnog stanja.
24. Dana 22. jula 2020. godine, Apelacioni sud je, presudom [Ac. br. 4074/2017], odbio, kao neosnovanu, žalbu podnosioca zahteva i potvrdio presudu Osnovnog suda C. br. 189/17 od 31. oktobra 2016. godine.
25. Dana 23. oktobra 2020. godine, podnosilac zahteva je podneo reviziju Vrhovnom sudu protiv presude Apelacionog suda, zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava, sa zahtevom da se poništi presuda Apelacionog suda i predmet vrati na presuđivanje.
26. Dana 3. juna 2021. godine, Vrhovni sud je, presudom [Rev. br. 39/2021], odbio, kao neosnovanu, reviziju podnosioca zahteva podnetu protiv presude Apelacionog suda.

Navodi podnosioca

27. Podnosilac zahteva navodi da su mu osporenim presudom Vrhovnog suda povređena prava zagarantovana članovima 3. [Jednakost pred zakonom], 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], 32. [Pravo na pravno sredstvo], 49. [Pravo na rad i obavljanje profesije] i 54. [Sudska zaštita prava] Ustava, kao i članom 6. [Pravo na pravično suđenje] i članom 45. [Obrazloženje presuda i odluka] EKLJP-a.
28. Pozivajući se na navod o povredi člana 31. Ustava u vezi sa članovima 6. i 45. EKLJP-a, podnosilac zahteva ističe da je presudom Vrhovnog suda povređeno pravo na obrazloženu sudsku odluku. Podnosilac zahteva navodi da Vrhovni sud u svojoj presudi nije dao nikakvo obrazloženje na njegove navode „o relevantnoj zakonskoj normi člana 76. Zakona o radu“, koja je po njemu bila glavni zahtev, kao i za druge zahteve koji po njemu nisu bili razmotreni i dobro obrazloženi. On dalje naglašava da relevantna zakonska norma člana 76. ZR-a kao glavni zahtev, shodno tome proizilazi iz glavnog dokaza, a to je odluka tuženog o udaljavanju sa posla 20 zaposlenih u jednom danu, među njima i sam podnosilac zahteva, „činjenica koja je skrivena i nikada nije razmotrena-obrazložena od strane suda“.

29. Podnosilac zahteva dalje ističe sledeće: *“Sud presudu mora doneti prema načelu i metodi, gde se na hronološki način opisuje: stvar, zakon, analizu i ocenu svakog navoda, odgovarajućeg dokaza pojedinačno a naročito odgovarajućih pravnih normi glavnog i sporednog zahteva kao i drugih odgovarajućih tvrdnji, koje su sa suštinskim značenjem za donošenje jedne meritorne odluke od suda. Tvrdi se da je presuda Vrhovnog suda gotovo 100% prepisana iz presude Apelacionog suda. Dok, odgovarajuća pravna norma člana 76. ZR-a, kao glavni zahtev, odgovarajući dokazi i sporedni zahtevi tužioca, su totalno prikriveni, zanemarivani i prezirani od strane ovog veća”*. Prema njegovim rečima, sud ne može zanemariti relevantne zahteve strana, relevantne činjenice i relevantne dokaze, a posebno ne može zanemariti relevantne zakonske norme koje su donete i koje su na snazi.
30. Prema podnosiocu zahteva, Vrhovni sud, kao poslednja i najviša instanca redovnog sudstva, treba da se stara o otklanjanju nepravilnosti sudova nižih stepena, koji treba da ocenjuje činjenice, dokaze i relevantne zahteve strana, a zatim da donese pravilno razmotrenu i obrazloženu presudu u skladu sa načelima pravne sigurnosti, koja je usklađena sa sudskom praksom u Republici Kosovo, kao i da pravilno sprovodi zakon. On ističe da neobrazloženo sudske odluke predstavlja bitnu povredu prava. S tim u vezi, on se poziva na slučajeve Suda KI72/12 i KI138/15.
31. Podnosilac zahteva ističe da na osnovu Ustava Republike Kosovo i EKLJP-a, kao strana u postupku ima pravo na obrazloženu odluku, jer tvrdi da Vrhovni sud, time što nije meritorno razmatrao relevantne zahteve iz revizije, nije uopšte doneo obrazloženu, pravičnu i nepristrasnu presudu, i navodi da to predstavlja povredu člana 31. Ustava, kao i povredu članova 6. i 45. EKLJP-a. Prema podnosiocu zahteva: *“Položaj koji je imao tužilac kod tužene bio je kao snabdevač preduzeća, stoga jedna trgovačka firma kao što je tužena, ne može funkcionisati bez položaja snabdevača, tako da tužena, kako bi funkcionisala kako treba i izbegla tvrdnje o stalnim ekonomskim gubicima, morala je da zaposli nekoga na gore navedenom položaju. Ali, iako se radi o suštinskom položaju radnog mesta kod tužene, isti nije ponuđen tužiocu, što se podudara sa bitnim stalnim povredama koje su izvršene u ovom kolektivnom udaljavanju. Prema tome, zasnivajući se na gore navedenim dokumentima, podnosilac zahteva tvrdi da je Vrhovni sud u presudi Rev. br. 39/2021, uopšte ne ističući, a najmanje obrazloživši odgovarajuće dokaze, naročito odgovarajuću pravnu normu člana 76. ZR-a kao glavni razlog tužioca, kao i sporedne zahteve, tvrdi se da nije bilo regularnog, pravičnog i nepristrasnog suđenja, i samim tim, povredio Ustav Republike Kosova i Evropsku konvenciju o ljudskim pravima”*.
32. Podnosilac zahteva navodi da su mu presudom Vrhovnog suda povređena i prava zagarantovana članovima 3, 49, 32 i 54 Ustava, ali ne obrazlaže dalje kako su i zašto povređena ova prava zagarantovana Ustavom.
33. Na kraju, podnosilac zahteva traži od Suda da: (i) proglasi zahtev prihvatljivim, (ii) da oceni da je došlo do povrede Ustava članova 3, 31. Ustava u vezi sa članovima 6. i 45. EKLJP-a; (iii) da proglasi ništavom presudu Vrhovnog suda;

i (iv) da vrati presudu Vrhovnog suda na presuđivanje na osnovu utvrđenih povreda.

Relevantne ustavne i zakonske odredbe

Ustav Republike Kosovo

Član 31.

[Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]

- 1. Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.*
  - 2. Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda.*
- (...)

Evropska konvencija o ljudskim pravima

Član 6

(Pravo na pravično suđenje)

- 1. Prilikom utvrđivanja građanskih prava i obaveza ili osnovanosti bilo kakve krivične optužbe protiv njega, svako ima pravo na pravično suđenje i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim, zakonom ustanovljenim sudom. Presuda se izriče javno, ali se novinari i javnost mogu isključiti s čitavog ili jednog dela suđenja u interesu morala, javnog reda ili nacionalne sigurnosti u demokratskom društvu, kada to nalažu interesi maloletnika ili zaštite privatnog života strana u sporu, ili kada to sud smatra izričito neophodnim zato što bi u posebnim okolnostima publicitet mogao naneti štetu interesima pravde.*
- (...)

Član 45.

Obrazloženje presuda i odluka

- 1. Obrazloženje se daje za presude i za odluke kojima se predstavka proglašava prihvatljivom ili neprihvatljivom.*
- 2. Ako presuda u celosti ili u jednom svom delu ne predstavlja jednoglasno mišljenje sudija, svaki sudija ima pravo da iznese izdvojeno mišljenje.*

Zakon b. 03/L-212 o radu

Član 72

Procedura pre prekida ugovora

- 1. Odluke da raskine Ugovor o radu mora se obaviti na pismenim obliku i treba obuhvatiti obrazloženje za prekid.*

2. Rešenje iz stava 2. ovog člana je konačan danom dostavljanja zaposlenom.
3. Poslodavac je obavezan da izvrši isplatu ličnih i drugih dohodaka do dana prestanka radnog odnosa.
4. Poslodavac ima pravo da zabrani pristup zaposlenima u objektu preduzeća tokom perioda obaveštenja/otkaza, odnosno pre prestanka Ugovora o radu.

Član 76

Kolektivna udaljenost sa rada

1. Raskid Ugovora o radu prema podstavu 1.1. stava 1. člana 70. ovog zakona, gde se obuhvata najmanje 10% zaposlenih ali ne manje od dvadeset (20) zaposlenih, udaljeni unutar vremenskog perioda od šest (6) meseci, smatra se kao kolektivni udaljenost sa posla.
2. U slučajevima otpuštanja velikog broja radnika, sprovode se odredbe sa stava 3. ovog člana.
3. Pre nego što se sprovode takve izmene, poslodavac obaveštava pismeno jedan (1) mesec unapred zaposlene i sindikat zaposlenih (ako su učlanjeni u sindikat) vezano sa planiranim izmenama i njihovim posledicama, obuhvatajući:
  - 3.1. broj i kategoriju zaposlenih koje treba udaljivati sa posla;
  - 3.2. mere koje treba preduzeti poslodavac, ako ih ima takvih, da bi ublažili posledice Kolektivnih udaljivanja obuhvataju:
    - 3.2.1. ograničenje ili prekid zaposlenja novih radnika;
    - 3.2.2. interno resistematizaciju zaposlenih;
    - 3.2.3. ograničenje prekovremenog rada;
    - 3.2.4. smanjenje radnih časova;
    - 3.2.5. pružanje profesionalnog reosposobljavanja;
    - 3.2.6. Predviđenih prava zaposlenih sa Kolektivnim Ugovorom, Internim Aktom Poslodavca ili sa Radnim Ugovorom.
4. Sa obavljenjem obaveštenja/otkaza prema stavu 3. ovog člana, poslodavac može prekinuti Ugovor o radu zaposlenima uz jedno vreme upozorenja prema članu 71 ovog Zakona.
5. Poslodavac pismeno obaveštava Kancelariju za zapošljavanje vezano za udaljivanje zaposlenih sa rada, na taj način da KZ-je ima mogućnost da pruži pomoć da bi pronašli drugi posao.
6. Zaposleni ne mogu da se udaljuju sa posla dok poslodavac ne isplati im jednokratnu novčanu nadoknadu.
7. Jednokratna novčana nadoknada zaposlenima sa Ugovorom na neodređeno vreme na dan prekida Ugovora o radu prema ovom stepenu:
  - 7.1. od dve (2) do četiri (4) godine službe, jedna (1) mesečna plata;
  - 7.2. od dve (2) do devet (9) godine službe, dve (2) mesečne plate; 24
  - 7.3. od deset (10) do devetnaest (19) godine službe, tri (3) mesečne plate;
  - 7.4. od dvadeset (20) do dvadeset i devet (29) godine službe, šest (6) mesečne plate;
  - 7.5. od trideset (30) godine službe ili više, sedam (7) mesečne plate.
8. Ako u roku od jedne (1) godine od prestanka Ugovora o radu zaposlenima na osnovu ovog člana, poslodavac je nužan za angažovanje radnika sa istim kvalifikacijama ili treniranjima, poslodavac nema pravo

angažovati druge osobe pre nego što im prvo nudi posao radnicima kojima je ukinut Ugovor o radu.

9. Slučajevi kada udaljeni radnici sa posla zbog bankrotiranja i reorganizacije, administracijom suda, ne podležu odredbama ovog Zakona.

Ocena prihvatljivosti zahteva

34. Sud prvo razmatra da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom, propisani Zakonom i dalje predviđeni Poslovníkom.

35. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

[...]

36. Sud se dalje poziva na uslove prihvatljivosti, kao što su propisani Zakonom, odnosno članovima 47. [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 47 [Individualni zahtevi]

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva”.

Član 48 [Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode sumu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49 [Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku ...”.

37. Što se tiče ispunjenja gore navedenih uslova prihvatljivosti, Sud ocenjuje da je podnosilac zahteva legitimisan kao ovlašćena strana da podnese zahtev u smislu člana 113.7 Ustava i osporava akt javnog organa, odnosno presudu [Rev. br. 39/2021] od 3. juna 2021. godine Vrhovnog suda, nakon što je iscrpeo sva pravna sredstva na raspolaganju. Podnosilac zahteva je takođe naglasio osnovna prava i slobode za koje navodi da su mu povređena, u skladu sa zahtevima iz člana 48. Zakona i podneo je zahtev u roku propisanim u članu 49. Zakona.
38. Pored toga, Sud uzima u obzir pravilo 39 [Kriterijum o prihvatljivosti], pod-pravilo (2) Poslovnika, koje propisuje:
- “(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju”.*
39. Sud prvo podseća da gore navedeno pravilo, na osnovu sudske prakse Evropskog suda za ljudska prava (u daljem tekstu: ESLJP) i Suda, omogućava Sudu da proglašava zahteve neprihvatljivim iz razloga koji se odnose na meritum slučaja. Tačnije, na osnovu ovog pravila, Sud može proglasiti zahtev neprihvatljivim i nakon ocene njegovog merituma, odnosno ako isti oceni da je sadržaj zahteva očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, kao što je definisano u stavu 2 pravila 39 Poslovnika.
40. Uvek na osnovu sudske prakse ESLJP-a, ali i Suda, zahtev se može proglasiti neprihvatljivim kao „očigledno neosnovan“ u celini ili samo u odnosu na određeni navod koji zahtev može sadržati. S tim u vezi, tačnije je nazivati ih „očigledno neosnovanim navodima“. Poslednje navedeni se, na osnovu sudske prakse ESLJP-a, mogu svrstati u četiri različite grupe: (i) navodi koji se kvalifikuju kao navodi „četvrtog stepena“; (ii) navodi kategorisani „odsustvom očigledne ili evidentne povrede“; (iii) navodi koji su „nepotkrepljeni ili neobrazloženi“; i na kraju, (iv) „konfuzni i nejasni“ navodi (vidi, tačnije, koncept neprihvatljivosti na osnovu zahteva ocenjenog kao „očigledno neosnovan“, i specifičnosti gore navedene četiri kategorije navoda kvalifikovani kao „očigledno neosnovani“, Praktični vodič ESLJP-a o kriterijumima prihvatljivosti od 30. avgusta 2019. godine; deo III. Neprihvatljivost zasnovana na meritumu; A. Očigledno neosnovani zahtevi, stavovi 225 do 284).
41. U tom smislu i u daljem tekstu, kako bi ocenio prihvatljivost zahteva, odnosno, u okolnostima konkretnog slučaja, ocenjujući da li je zahtev očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, Sud će prvo podsetiti na suštinu slučaja sadržanu u ovom zahtevu i na relevantne navode podnosioca zahteva, pri čijoj oceni će Sud primeniti standarde sudske prakse ESLJP-a, u skladu sa kojima je, prema članu 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, dužan da tumači osnovna prava i slobode zagarantovane Ustavom.
42. U smislu ove normativne pozadine, Sud primećuje da se suštinsko pitanje u okolnostima ovog slučaja odnosi na navod podnosioca zahteva da odluka nije obrazložena od strane Vrhovnog suda. Dakle, podnosilac zahteva je podneo tužbu protiv kompanije Wurth Kosova zbog njegovog udaljavanja sa posla, gde je tražio da se vrati na radno mesto i da mu se nadoknade lični dohoci. Osnovni

sud je odbio njegovu tužbu, kao neosnovanu. Relevantnu žalbu podnosioca zahteva je usvojio Apelacioni sud gde je ukinuo presudu Osnovnog suda i vratio predmet na presuđivanje. Prilikom presuđivanja, Osnovni sud je ponovo odbio tužbu podnosioca zahteva. On se ponovo preko žalbe žalio Apelacionom sudu, koju je poslednje navedeni odbio, kao neosnovanu. Konačno, Vrhovni sud je odbio, kao neosnovanu, reviziju izjavljenu na odluku Apelacionog suda.

43. Sud još jednom podseća da podnosilac zahteva tvrdi da mu je Vrhovni sud svojom presudom povredio prava zagaranтована članovima 3, 31, 32, 49 i 54. Ustava i članovima 6 i 45. EKLJP-a. Sud primećuje da je u suštini podnosilac svoj zahtev argumentovao i konstruisao u smislu prava na obrazloženu sudsku odluku. Sud će dalje razmotriti sve navode podnosioca zahteva.

Što se tiče prava na obrazloženu odluku, odnosno na povredu člana 31. Ustava u vezi sa članovima 6 i 45. EKLJP-a

i. Opšta načela

44. Kada je reč o pravu na obrazloženu sudsku odluku zagaranтованом članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a, Sud pre svega naglašava da on već ima konsolidovanu sudsku praksu. Ova praksa je izgrađena zasnivajući se na sudskoj praksi ESLJP-a (uključujući, ali ne ograničavajući se na predmete: *Hadjianastassiou protiv Grčke*, presuda od 16. decembra 1992. godine; *Van de Hurk protiv Holandije*, presuda od 19. aprila 1994. godine; *Hiro Balani protiv Španije*, presuda od 9. decembra 1994. godine; *Higgins i drugi protiv Francuske*, presuda od 19. februara 1998. godine; *Garcia Ruiz protiv Španije*, presuda od 21. januara 1999. godine; *Hirvisaari protiv Finske*, presuda od 27. septembra 2001. godine; *Suominen protiv Finske*, presuda od 1. jula 2003. godine; *Buzescu protiv Rumunije*, presuda od 24. maja 2005. godine; *Pronina protiv Ukrajine*, presuda od 18. jula 2006. godine; i *Tatishvili protiv Rusije*, presuda od 22. februara 2007. godine). Pored toga, osnovni principi koji se odnose na pravo na obrazloženu sudsku odluku razrađeni su i u slučajevima ovog Suda, uključujući, ali ne ograničavajući se na slučajeve KI22/16, podnosilac zahteva: *Naser Husaj*, presuda od 9. juna 2017. godine; KI97/16, podnosilac zahteva: *“IKK Classic”*, presuda od 9. januara 2018. godine; KI143/16, podnosilac zahteva: *Muharrem Blaku i drugi*, rešenje o neprihvatljivosti od 13. juna 2018. godine; KI87/18, podnosilac zahteva: *IF Skadiforsikring*, presuda od 27. februara 2019. godine, i KI24/17, podnosilac zahteva: *Bedri Salihu*, presuda od 27. maja 2019. godine, KI35/18, podnosilac zahteva: *„Bayerische Versicherungsverband“*, presuda od 11. decembra 2019. godine; kao i slučaj Suda: KI230/19, podnosilac zahteva: *Albert Rakipi*, presuda od 9. decembra 2020. godine, stav 135).
45. U principu, Sud ističe da garancije sadržane u članu 6. EKLJP-a obuhvataju i obavezu sudova da navedu dovoljna obrazloženja svojih odluka (vidi, predmet ESLJP-a: *H. protiv Belgije*, presuda od 30. novembra 1987. godine, stav 53, kao i slučaj Suda: KI230/19, podnosilac zahteva: *Albert Rakipi*, gore citiran, stav 139, i slučaj KI87/18, podnosilac zahteva: *IF Skadiforsikring*, stav 44).
46. Sud takođe naglašava da na osnovu njegove sudske prakse prilikom ocene načela koja se odnose na pravilno sprovođenje pravde, odluke sudova moraju

sadržavati obrazloženje na kojem se zasnivaju prilikom ocenjivanja i odlučivanja. Obim u kojem se primenjuje ova obaveza navođenja razloga može varirati u zavisnosti od prirode odluke i mora se odrediti u smislu okolnosti konkretnog slučaja. Suštinski argumenti podnosioca zahteva su ti na koje se mora odgovoriti, a navedeni razlozi moraju biti zasnovani na važećem zakonu (vidi, slično, predmete ESLJP-a: *Garcia Ruiz protiv Španije*, zahtev br. 30544/96, presuda od 21. januara 1999. godine, stav 29; *Hiro Balani protiv Španije*, presuda od 9. decembra 1994. godine, stav 27; i *Higgins i drugi protiv Francuske*, stav 42, vidi, takođe, slučaj Suda: KI97/16, podnosilac zahteva: *IKK Classic*, citiran u tekstu iznad, stav 48; i slučaj KI87/18, *IF Skadeforsikring*, citiran u tekstu iznad, stav 48). Iako ne traži da se detaljno odgovori na svaku žalbu koju predoči podnosilac zahteva, ta obaveza ipak podrazumeva da strane u sudskom postupku mogu očekivati konkretan i izričit odgovor na one svoje navode koji su odlučujući za ishod sprovedenog postupka (vidi, predmet: *Morerira Ferreira protiv Portugalije*, presuda od 5. jula 2011. godine, stav 84, i sve reference tu korišćene; kao i slučaj Suda: KI230/19, podnosilac zahteva: *Albert Rakipi*, presuda od 9. decembra 2020. godine, stav 137).

47. Pored toga, Sud se poziva i na svoju sudsku praksu gde ocenjuje da obrazloženje odluke treba da navede odnos između nalaza merituma i razmatranja dokaza, s jedne strane, i pravne zaključke suda, s druge strane. Presuda suda će povrediti ustavno načelo zabrane proizvoljnosti u odlučivanju ako dato obrazloženje ne sadrži utvrđene činjenice, zakonske odredbe i logičan odnos među njima (Ustavni sud, slučajevi: br. KI72/12, *Veton Berisha i Ilfete Haziri*, presuda od 17. decembra 2012. godine, stav 61; br. KI135/14, *IKK Classic*, presuda od 9. februara 2016. godine, stav 58, i KI 96/16 *IKK Classic* presuda od 8. decembra 2016. godine, vidi, slučajeve Suda: KI87/18 podnosilac zahteva: "*IF Skadeforsikring*", presuda od 27. februara 2019. godine, stav 44; KI138/19 podnosilac zahteva: *Ibish Raci*, gore citiran, stav 45; i slučaj Suda: KI230/19, podnosilac zahteva: *Albert Rakipi*, presuda od 9. decembra 2020. godine, stav 138).

ii. *Primena opštih načela u okolnostima konkretnog slučaja*

48. U tom smislu, Sud primećuje da se u okolnostima ovog slučaja, suštinsko pitanje odnosi na udaljavanje sa posla podnosioca zahteva od strane kompanije Wurth Kosova i na njegovu tvrdnju da presuda Vrhovnog suda nije dovoljno obrazložena. On, između ostalog, navodi da Vrhovni sud u svojoj presudi nije dao obrazloženje na njegov navod „za relevantnu zakonsku normu člana 76. Zakona o radu“ koji je po njemu bio glavni zahtev, kao ni na druge zahteve koji po njemu nisu uopšte razmotreni i obrazloženi. S druge strane, redovni sudovi, utvrdivši da je Zakon o radu primenjiv u slučaju podnosioca zahteva, utvrdili su da je njegova tužba neosnovana. Ovo iz razloga što je prema obrazloženju redovnih sudova, odluka o udaljavanju sa posla doneta u skladu sa odredbama članova 70, 72, 76. Zakona o radu, kao i u skladu sa odredbama člana 1, člana 8.2, člana 9, itd., ugovora o radu.
49. Sud će se dalje pozivati na relevantne delove presuda redovnih sudova koji se bave navodima podnosioca zahteva.

50. Sud se prvo poziva na presudu Osnovnog suda, koji je prilikom donošenja presude protiv podnosioca zahteva, obrazložio da su u njegovom slučaju ocenjene sve okolnosti slučaja koje su uticale na donošenje ove odluke. Pored toga, Osnovni sud je obrazložio sledeće:

“Sud ocenjuje da prema Zakonu o radu Kosova, radni odnos se mora u celini tumačiti kao ugovorni odnos i nikako se ne može shvatiti kao statusno pitanje. U konkretnom slučaju, način osnivanja radnog odnosa ugovorom, dozvolilo je strankama pravo da slobodno ali ne kršeći zakonske odredbe, određuju uslove ugovora, uključujući i uslove za prekid ugovora. Pošto je tužena zadržala pravo prekida ugovora prethodno obaveštavajući tužioca, sud ocenjuje da je to zakoniti uslov ugovora jer je u skladu sa zakonskim uslovima koje određuje Zakon o radu Kosova, posledično i prekid ugovora o radu je zakonit, bez obzira na razloge prekida. Pošto je prekid ugovora o radu bio u skladu sa uslovima ugovora i zakonskim odredbama, sud ocenjuje da je zahtev tužioca za kompenzaciju ličnih prihoda za sporni period neosnovan, iako je predlogom punomoćnika tužioca izvršeno uračunavanje ličnih prihoda za tužioca preko finansijskog veštačenja. Pravo kompenzacije ličnih prihoda tužioca bi pripadalo samo u situaciji kada bi se prekid ugovora o radu izvršio u suprotnosti sa odredbama ugovora i zakonskim odredbama. Pozivajući se na sve ove nalaze, kao što su izjave parničara, iskazi svedoka i ostali izvedeni dokazi, sud je utvrdio da se tužbeni zahtev tužioca mora odbiti u celosti po svim osnovama, zbog činjenice da je istina da je tužilac bio obavešten 18.01.2012. godine i odluku o prekidu radnog odnosa je primio 23.01.2012. godine, međutim, tužilac je ostvario prihode do 10.04.2012. godine, što znači da ugovor o radu nije raskinut sa trenutnim dejstvom i tužilac je za još dva meseca ostvario plate nakon odluke o prekidu radnog odnosa”.

51. Sud se dalje poziva na presudu Apelacionog suda, koji je obrazložio sledeće:

“Apelacioni sud usvaja pravnu ocenu prvostepenog suda kao pravičnu i zakonitu u vezi sa odlučivanjem kao u izreci pobijane presude, jer isti nije obuhvaćen bitnim povredama odredbi parničnog postupka, koje su navedene, niti povredama iz člana 182 stav 2, tačke b), g), j), k) i m) ZPP-a, i samim tim nema pogrešne primene materijalnog prava na koje sud pazi po službenoj dužnosti [...]. Zaključak prvostepenog suda kao u pobijanoj presudi, prihvata kao pravilan i drugostepeni sud, budući da se zasniva na dokazima koji se nalaze u spisima predmeta na osnovu kojih se utvrđuje da je tužiocu prekinut ugovor o radu kao što je propisano ugovorom i u skladu sa zakonskim odredbama Zakona o radu, i pravično je primenjen od strane tužene prilikom donošenja ovih odluka. Apelacioni sud je prilikom odlučivanja ocenio i sve ostale žalbene navode, ali iste nemaju uticaja na drugačije odlučivanje, zbog čega je i odlučio kao u izreci ove presude”.

52. Sud takođe primećuje da je i Vrhovni suda dao svoje obrazloženje, gde je, između ostalog, obrazložio:

“U ovakvom stanju stvari, Vrhovni sud Kosova ocenjuje da je prihvatljiv pravni stav prvostepenog i drugostepenog suda, kada su iz gore navedenih razloga odlučili za odbijanje tužbenog zahteva tužioca. Njihove presude nisu obuhvaćene bitnim povredama odredaba parničnog postupka, za koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti. Takođe, gore navedene presude nisu zahvaćene pogrešnom primenom materijalnog prava, kako se navodi u reviziji. Stoga, u odredbi člana 10.1 Zakona o radu, propisuje se „Ugovor o radu zaključuje se u pisanoj formi i potpisuju ga poslodavac i zaposleni. Ugovor uključuje elemente utvrđene shodno člana 11. ovog zakona“ kao što je i postupano u ovom slučaju, kada u njemu sa zajedničkom voljom, predviđene su sva prava i obaveze ugovornih strana i u skladu sa važećim zakonskim odredbama. Kao što proizlazi iz izvedenih dokaza, odnosno, iz spisa predmeta, tužena je u ovom slučaju postupila u potpunom skladu sa odredbama iz člana 70, člana 76, itd., Zakona o radu, kao i u skladu sa odredbama iz člana 1, člana 8.2, člana 9, itd., ugovora o radu. Samim tim, gore navedenim odredbama je propisano, između ostalog, da „Poslodavac može da ukine ugovor o radu zaposleniku sa periodom upozorenja onda kada „takvo ukidanje se opravdava zbog ekonomskih, tehničkih ili organizacioni razloga...“ i da „Odluka o prestanku ugovora o radu treba da se uradi u pisanom obliku i treba da uključi razlog za prestanak“, dok, „Poslodavac je obavezan da izvrši isplatu plate i ostalih dohotka, do dana prestanka radnog odnosa“, kako je tužena i postupila”.

53. Na osnovu gore navedenog, Sud smatra da su se redovni sudovi bavili i odgovorili na sve relevantne navode podnosioca zahteva iznete tužbom, žalbom i revizijom u vezi sa prekidom radnog odnosa, ocenjujući da su sudovi imali dovoljne i ubedljive dokaze koji potkrepljuju njihove zaključke o odlučivanju u slučaju podnosioca zahteva.
54. Sud podseća da je Vrhovni sud, ocenjujući navode iznete u reviziji podnosioca zahteva i nalaze Apelacionog suda i Osnovnog suda, došao do zaključka da su poslednje navedeni, nakon izvođenja svih relevantnih dokaza, uključujući i ugovor o radu, odluku o prestanku radnog odnosa i zvanični izveštaj Inspektorata rada, nesumnjivo utvrdili da su postupci vođeni u vezi sa udaljavanjem podnosioca zahteva sa posla bili u skladu sa zakonskim odredbama Zakona o radu.
55. Takođe u vezi sa tvrdnjom podnosioca zahteva da Vrhovni sud nije dao razloge za tvrdnju o povredi člana 76. Zakona o radu, Sud primećuje da je Vrhovni sud utvrdio da je tuženi, u ovom slučaju Wurth Kosova, postupio *“u potpunom skladu sa odredbama iz člana 70, člana 76, itd., Zakona o radu, kao i u skladu sa odredbama iz člana 1, člana 8.2, člana 9, itd., ugovora o radu... U gornjem kontekstu, uzeta je u obzir i činjenica da je tužena, u skladu da gore navedenim zakonskim odredbama i odredbama ugovora o radu, donela odluku za ri-organizaciju od 20.01.2011 godine, koja ja zbog objektivnih, ekonomsko-finansijskih poteškoća i sa preventivnom svrhom izbegavanja bankrotiranja i zatvaranje iste, obavezno odlučila da, između ostalog, smanji broj osoblja kako ne bi izgubila sve radnike i da ne raskine ugovor o radu sa svim radnicima, da bi se mogla oporaviti, da nastavi da funkcioniše sa delovanjem na tržištu i da sačuva značajan deo radnika, i to je, kao što je*

gore navedeno, urađeno u skladu sa važećim zakonskim odredbama i odredbama ugovora o radu. Stoga, otuda, ovaj sud ocenjuje da ne stoje navodi revizije za pogrešnu primenu materijalnog prava”.

56. Stoga, Sud primećuje da su redovni sudovi utvrdili da je poslodavac, u ovom slučaju Wurth Kosova, prilikom udaljavanja podnosioca zahteva sa posla postupio u skladu sa Zakonom o radu i ugovorom o radu, gde, iako je podnosilac zahteva obavešten o njegovom udaljavanju sa posla odlukom od 18. januara 2012. godine, njemu nije prekinut ugovor sa trenutnim dejstvom, međutim, nastavljeno je da mu se isplaćuje lični dohodak do datuma isteka ugovora 10. aprila 2012. godine. Sud primećuje da je Vrhovni sud dao dovoljno razloga u vezi sa navodima podnosioca zahteva.
57. Sud takođe želi da podseti da član 31. Ustava i član 6.1. EKLJP-a obavezuju sudove da obrazlažu svoje odluke, međutim, ovo se ne može tumačiti na način da zahteva detaljan odgovor na svaki navod (vidi, slučajeve ESLJP-a: *Van de Hurk protiv Holandije*, presuda od 19. aprila 1994. godine; *Garcia Ruiz protiv Španije*, zahtev br. 30544/96, presuda od 21. januara 1999. godine, stav 26; *Jahnke i Lenoble protiv Francuske*, [VV], stav 81).
58. Na osnovu gore navedenog, u ocenjivanju navoda u vezi sa navodnom povredom člana 31. Ustava u vezi sa članom 6.1. EKLJP-a, Sud smatra važnim da ponovi opšti stav da „pravda“ koja se zahteva gore navedenim članovima nije „suštinska, već „proceduralna“ pravda. U praktičnom smislu, koncept „proceduralne pravde“ znači: (i) mogućnost kontradiktornog postupka/načelo procesnog kontradiktornog postupka; (ii) mogućnost da strane u različitim fazama postupka iznesu argumente i dokaze koje smatraju relevantnim za određeni slučaj; (iii) mogućnost efektivnog osporavanja argumenata i dokaza koje je iznela suprotna strana; i (iv) pravo da njihovi argumenti koji su, objektivno posmatrani, relevantni za rešavanje slučaja, budu propisno saslušani i razmotreni od strane redovnih sudova (vidi, između ostalog, slučaj ESLJP-a: *Barbera, Messeque i Jabardo protiv Španije*, presuda od 6. decembra 1988. godine, stav 68, i slučajevi Ustavnog suda: KI128/19, podnosilac zahteva: *Artan Mala*, rešenje o neprihvatljivosti od 25. februara 2021. godine, stav 58, i KI22/19, podnosilac zahteva: *Sabit Ilazi*, rešenje o neprihvatljivosti od 7. juna 2019. godine, stav 42).
59. Rekavši to, Sud smatra da su u slučaju podnosioca zahteva poštovani svi gore navedeni kriterijumi od strane redovnih sudova. Podnosilac zahteva i dalje može biti nezadovoljan ishodom suđenja u njegovom slučaju, međutim, njegovo nezadovoljstvo samo po sebi ne može da podstakne argumentovanu tvrdnju o povredi osnovnih prava i sloboda zagwarantovanih Ustavom (vidi, slučaj ESLJP-a: *Mezotur-Tiszazugi Tarsulat protiv Mađarske*, presuda od 26. jula 2005. godine, stav 21).
60. Sud takođe podseća da podnosilac zahteva navodi da presuda Vrhovnog suda nije obrazložena i da je u suprotnosti sa članom 31. Ustava, pozivajući se i na slučajeve Suda KI72/12 i KI138/15. S tim u vezi, Sud primećuje da osim činjenice da je podnosilac zahteva pomenuo i citirao slučajeve Suda, on nije razradio njihovu činjeničnu i pravnu relevantnost za okolnosti ovog slučaja. Sud ističe da se obrazloženje drugih sudskih odluka mora tumačiti u kontekstu

i u smislu činjeničnih okolnosti u kojima su donete (vidi, između ostalog i u ovom kontekstu, presudu u slučaju KI48/18 od 4. februara 2019. godine, podnosilac zahteva: *Arban Abrashi i Lidhja demokratike e Kosovës (LDK)*, stav 275; slučaj KI119/17, podnosilac zahteva: *Gentian Rexhepi*, rešenje o neprihvatljivosti od 3. maja 2019. godine, stav 80; KI115/19, podnositeljka zahteva: *Sadete Jusufi*, rešenje o neprihvatljivosti od 21. aprila 2020. godine, stav 51; KI192/20, podnosilac zahteva: *Muhamed Aliu*, rešenje o neprihvatljivosti od 2. avgusta 2021. godine, stav 45; i KI56/21, podnosilac zahteva: *Emrush Berisha*, rešenje o neprihvatljivosti, od 21. oktobra 2021. godine, stav 53).

61. Stoga, Sud utvrđuje da navodi podnosioca zahteva o povredi prava na obrazloženu odluku, kao što je zagarantovano članom 31. Ustava i članom 6.1 EKLJP-a, kao takvi, pripadaju trećoj kategoriji (iii) "nepotkrepljenih i neobrazloženih" navoda, stoga, očigledno su neosnovani na ustavnim osnovama.

Što se tiče navoda o povredi članova 3, 32, 49 i 54. Ustava

62. Što se tiče navoda o povredi prava zagarantovanih članovima 3, 32, 49. i 54. Ustava, Sud podseća da, prema dobro utvrđenoj sudskoj praksi ESLJP-a, Sud proglašava zahtev neprihvatljivim, kao očigledno neosnovan, u skladu sa kriterijumom (iii) „nepotkrepljenih ili neobrazloženih“ navoda kada je ispunjen jedan od dva karakteristična uslova, odnosno:

- a) kada podnosilac/podnositeljka zahteva samo citira jednu ili više odredbi Konvencije ili Ustava, ne objašnjavajući kako su one povređene, osim ako je to jasno očigledno na osnovu činjenica i okolnosti slučaja (vidi, s tim u vezi, slučaj ESLJP-a: *Trofimčuk protiv Ukrajine* (odluka) br. 4241/03 od 31. maja 2005. godine, vidi, takođe slučaj: *Baillard protiv Francuske* (odluka) br. 6032/04 od 25. septembra 2008. godine);
- b) kada podnosilac/podnositeljka zahteva ne iznese ili odbije da iznese materijalne dokaze u prilog svojih navoda (ovo se posebno odnosi na odluke sudova ili drugih unutrašnjih organa), osim kada postoje izuzetne okolnosti koje su van kontrole koje ga sprečavaju u tome (na primer, ako zatvorske vlasti odbiju da Sudu dostave dokumente iz spisa predmetnog zatvorenika) ili ako sam sud ne odluči drugačije.

63. Kao što je gore navedeno, podnosilac zahteva navodi da su mu osporenim presudom Vrhovnog suda povređena prava zagarantovana članovima 3, 32, 49. i 54. Ustava. Međutim, podnosilac zahteva samo pominje relevantne članove, ali ne razlaže dalje kako je i zašto došlo do povrede ovih relevantnih članova Ustava. Sud podseća da je dosledno naglašavao da samo pozivanje i pominjanje članova Ustava i EKLJP-a nije dovoljno da se utvrdi utemeljena tvrdnja o povredi Ustava. Kada se tvrde ovakve povrede Ustava, podnosioci zahteva moraju dati obrazložene navode i ubedljive argumente (vidi, u ovom kontekstu, slučajeve Ustavnog suda: KI187/18 i KI11/19, podnosilac zahteva: *Muhamet Idrizi*, rešenje o neprihvatljivosti od 29. jula 2019. godine, stav 73, KI125/19

podnosilac zahteva: *Ismajl Bajgora*, rešenje o neprihvatljivosti od 11. marta 2020. godine, stav 63, i poslednji slučaj KI175/20, podnosilac zahteva: *Kosovska agencija za privatizaciju*, rešenje o neprihvatljivosti od 26. marta 2021. godine, stavovi 79-82).

64. Stoga, Sud utvrđuje da u vezi sa ovim navodom podnosioca zahteva o povredi prava zagaranovanih članovima 3, 32, 49 i 54. Ustava, Sud zaključuje da se ovaj deo zahteva mora proglasiti neprihvatljivim kao očigledno neosnovan, jer se ovi navodi kvalifikuju kao navodi koji pripadaju kategoriji (iii) „nepotkrepljenih ili neobrazloženih” navoda, zato što je podnosilac zahteva samo citirao članove Ustava, ne objašnjavajući kako su i zašto povređeni. Shodno tome, isti su očigledno neosnovani na ustavnim osnovama, kao što je propisano u stavu (2) pravila 39 Poslovnika.

Zaključak

65. Ukratko, Sud, na osnovu standarda postavljenih u svojoj sudskoj praksi i sudskoj praksi ESLJP-a, utvrđuje da podnosilac zahteva ni na koji način nije dokazao i dovoljno potkrepio svoje navode o povredi prava zagaranovanih Ustavom i EKLJP-om, odnosno gore navedenim članovima.
66. Stoga, Sud zaključuje da zahtev u celini treba da se proglasi neprihvatljivim, kao očigledno neosnovan, zato što se ovi navodi podnosioca zahteva kvalifikuju kao navodi koji pripadaju kategoriji (iii) „nepotkrepljenih ili neobrazloženih” navoda”.
67. Shodno tome, isti su očigledno neosnovani na ustavnim osnovama, kao što je propisano u stavu (2) pravila 39 Poslovnika.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113. 7 Ustava, članom 20. Zakona i pravilima 39 (2) i 59 (b) Poslovnika, dana 31. marta 2022. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ovo rešenje stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Safet Hoxha

Predsednica Ustavnog suda

Gresa Caka Nimani